A Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága
részére

1535 Budapest, Pf. 773

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Magyar állampolgárokként indítványt nyújtunk be az új Alaptörvény kapcsán, mivel az alább dokumentált álláspontunk szerint az Országgyűlés által megszavazott Magyarország Alaptörvénye nem rendelkezik megfelelő legitim alappal, tehát zsarnokságot vezet be és így sérti állampolgári jogainkat.

A beadvány időzítésénél tekintettel voltunk a soros EU elnökség zavartalanságára. Ugyanakkor nem lep meg bennünket az EP kritikája, miszerint *"az alkotmányozási folyamat nem volt átlátható és az új alaptörvény kidolgozása és elfogadása rendkívül gyorsan történt, ami nem biztosított elég időt a tervezett szövegről szóló alapos és lényegi nyilvános vita lebonyolításához,"* hiszen egész Európában elterjedt a hír, hogy ez egy új alkotmány. Ám ha csak az alkotmányos jogfolytonosságot állította volna helyre, akkor senki sem szólhatna ellene, hiszen a legalább ezer évig jól működő alkotmány kerül vissza a helyére. A mi álláspontunk szerint az alkotmányozás szuverén magyar belügy, amint azt a EU alapító szerződése (4.cikk 2. bekezdés) is elismeri: *"Az Unió tiszteletben tartja a tagállamoknak ... a nemzeti önazonosságát, amely elválaszthatatlan része azok politikai és alkotmányos berendezkedésének....*" .

Jelen indítvány benyújtására az ad alkalmat, hogy az Országgyűlés saját maga szünteti meg az elfogadott Alaptörvény legitimizáló alapját. Így az alaptörvény legfeljebb de facto lenne legitim, de nem de jure! Ezért indítványunk szerint az Alaptörvény Preambulumát, a Nemzeti hitvallást, lényegében helyben hagyva, a törvény normaszövegét érvényteleníteni és indítványunk javasolt paragrafusával helyettesíteni kell

HATÁSKÖR ÉS JOGHATÓSÁG.

Az 1989-ben létrehozott AB-nek most, egy óriási lehetőséget nyújt a történelem.

Az alkotmánybírósági törvény preambuluma szerint az Alkotmánybíróság (AB) feladata az *„Alkotmányban biztosított alapjogok védelme."* A 2/3-os többséggel megszavazott Alaptörvény preambuluma új helyzetet teremtett, mikor kijelenti, hogy *„Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét. Nem ismerjük el történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését."* Tehát maga a 2/3 ismeri el, hogy nincs felfüggesztve, tehát *(de jure)* még mindig érvényben van a magyar történeti alkotmány. Mivel az AB alapfeladata az érvényes magyar *(tehát történeti) a*lkotmány jogrendszerét betartani és betartatni, jelen beadvány ennek talaján áll, s az AB közjogi kötelezettségét is felveti.

Sem a történeti alkotmány, sem a nemzetközi gyakorlat nem ismeri el az Egy Házból álló (unicamerális) Országgyűlés abszolút alkotmányteremtő jogát. Ezt a jogot a szovjet megszállás alatt, a szovjet példára írt 1949-es sztálini alkotmány vette el a nemzettől, és adta az egypárt-rendszerre alapuló kommunista Országgyűlés kezébe.

Mivel az Alaptörvény preambulumában megfogalmazott jogfolytonossági elv jogos és alapos, ahhoz kell tartania magát mind az AB-nek, mind az Országgyűlésnek. Mivel egy ország nem maradhat kormány, s az emberi és alkotmányos jogok védelme nélkül, a jelen kormány ebben az

átmeneti időszakban csak mint hivatalnok, vagy ügyvivő kormány szerepelhet, s az AB hasonlóan a kormányhoz az alapvető és alkotmányos jogok kérdésében az ügyvivő szerepet kell, hogy betöltse addig, amíg az alkotmányos helyzet nem tisztázódik, vagy a közjogi provizórium nem ér véget.

A jelen indítvány elbírálása nem csak joga, de kötelessége is az Alkotmánybíróságnak, mint a jelen körülmények közt egyedüli intézménynek, amelynek erre *(de facto)* alkotmányos és törvényes felhatalmazása lehet. A jelenleg de facto érvényes „Alkotmány" szerint *32/A. § (1) eljárását törvényben meghatározott esetekben bárki kezdeményezheti*. Az AB Törvény pedig előírja, hogy *1. § Az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik: d) az Alkotmányban biztosított jogok megsértése miatt benyújtott alkotmányjogi panasz elbírálása; g) az Alkotmány rendelkezéseinek értelmezése*; Továbbá, az AB törvény előírja, hogy *(4) Az 1. § d)-e) pontja szerinti eljárást bárki indítványozhatja*. A kötelességet a jelen alkotmányban garantált „demokratikus jogállamiság" [2. § (1)] adja, amely magába foglalja, hogy mindenkinek joga van panasza esetén bírósági döntést kapni. Végül, mind a jelenleg *(de facto)* érvényes „Alkotmány" [1949. évi XX. törvény 2. § (3)], mind az elfogadott Alaptörvény [ALAPVETÉS - C) cikk (2)] szerint *„Senkinek a tevékenysége nem irányulhat a hatalom erőszakos megszerzésére vagy gyakorlására, illetőleg kizárólagos birtoklására. Az ilyen törekvésekkel szemben törvényes úton mindenki jogosult és egyben köteles fellépni."*

Mivel az Alaptörvény megalkotása és egy pártszövetség által való elfogadása az 1949-ben eredő „zsarnokság" folytatása, mindenkinek, társadalmi helyzetének vagy foglalkozásbeli állapotának megfelelően, kötelessége fellépni ellene.

Mivel a Preambulum szerint: *"Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, amely egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk annak érvénytelenségét.„* A „mérgezett fa gyümölcse" jogi principium alapján minden azt követő, illetve azon alapuló határozat, törvény, vagy intézkedés érvénytelen.*(külön eljárás nélkül is alkalmatlannak kell lennie valódi joghatás kiváltására.)*

Mivel az Alaptörvény Preambuluma és az érdembeli szöveg közt egyenes és nyilvánvaló ellentmondás van, ezért úgy tűnik, hogy a kormányzó párt is megosztott. Vannak a pártszövetségben olyanok, akik valódi rendszerváltást akarnak és vannak, akik a zsarnokrendszert akarják folytatni. Az Alaptörvény ellentmondásai lettek a kompromisszum eredményei. Az AB feladata tehát most dönteni, hogy melyik irány érvényesülhet: a zsarnokság, vagy a történelmi államokhoz, s a történeti alkotmányhoz való visszatérés.

Azzal, hogy húsz éves késéssel, végre a Nemzeti Hitvallás elfogadásával az Országgyűlés megnyitotta a rendszerváltás és a jogfolytonosság helyreállításának lehetőségét, egyúttal az AB-nek történelmi felelőssége is keletkezett, folytatni az első lépést, s végre felszabadítani az országot a kommunista múlt utolsó jogi hagyatékától, az idegen jogrend bilincseitől.

INDOKLÁS:

A Nemzeti Hitvallás önmagában a nemzet régi vágyát valóra váltó sorsdöntő törvénynek tekinthető. A benne szereplő mondatokkal maga a törvény (normaszöveg) számos helyen ellentétes és ellentmond a magasztos elveknek. Pl. ezt olvassuk: *„történeti alkotmányunk (...) megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét."* Ki tagadhatná ezt? Majd azt is megállapítja, hogy *„Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, amely egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét."* Józan magyar ezt sem tagadhatja. További fontosabb részei: *„Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét. Nem ismerjük el történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését. Tagadjuk a magyar nemzet és polgárai ellen a nemzetiszocialista és kommunista diktatúrák uralma alatt elkövetett embertelen bűnök elévülését. Nem ismerjük el az 1949. évi*

kommunista alkotmányt, amely egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk annak érvénytelenségét." Ezek után elvárhatná az ember, hogy az új Alaptörvényt a *„tiszteletben tartott történelmi alkotmányra"* alapozzák, vagy a szerves jogfejlődés kiindulópontjaként hozzá térjenek vissza, ahogy az 1920-ban is történt.

Sajnos, most nem ez következett be. Inkább az érvénytelennek nyilvánított, 1949-es „kommunista alkotmányra" alapozták az új Alaptörvényt. A Záró Rendelkezésekben ugyanis ez olvasható:„2. *Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el."* Nézzük meg, mit mond a hivatkozott két pont? 1949. évi XX. törvény A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG (oktrojált) „ALKOTMÁNYA„ *19. §(3) E jogkörében az Országgyűlés a) megalkotja a Magyar Köztársaság Alkotmányát; s 24. § (3) Az Alkotmány megváltoztatásához, valamint az Alkotmányban meghatározott egyes döntések meghozatalához az országgyűlési képviselők kétharmadának a szavazata szükséges.* Tehát a sztálinista-rákosista Alkotmány, amely önmaga is illegitim volt (s ezt maga az alaptörvény preambuluma is megállapítja), de facto elvetette a népi alkotmányozás jogát, de a közjogi hagyományokhoz sem tér vissza! Ezzel 1949-ben a szovjet katonai megszállásra - mint „jogalapra" - támaszkodva, "alkotmányosan" létrehoztak egy "zsarnoki uralmat." A legitim alkotmányos felhatalmazás nélküli módosításkor (1989. XXXI. tv) (de jure) nem változott a helyzet.

Az, hogy ezt az új törvényt nem alkotmánynak, hanem alaptörvénynek nevezik, senkit ne tévesszen meg, ugyanis az 1949-es „Alkotmány" kifejezetten alkotmányt említ, tehát amit a 49-es „Alkotmányra" hivatkozva, Alaptörvény néven hoztak nyilvánosságra, lényegében a nemzet új alkotmányának szánták. (Márpedig két alkotmányunk nem lehet!) Az Alkotmánytól különböző, de alkotmány jellegű Alaptörvényre pedig sehol – pl. a hagyományos alkotmányunkban - sincs jogalap.

Az 1949-es „Alkotmány" érvénytelenítése után, mire lenne szükségünk? Az 1920. évi I. törvénycikkhez hasonló - a jogfolytonosságot visszaállító -, törvény lehetne az egyedül érvényes rendelkezés az alkotmányozással kapcsolatban. Ez a törvény persze nem lenne új alkotmány és lényegét a Nemzeti hitvallás tartalmazza is. Magyarország történelmében a mai napig sem létezik kizárólag írott, azaz chartrális alkotmány, hanem törvénnyé nemesedett szokások és alkotmánnyá nemesedett törvények.

Nézzük meg tehát az 1920-as törvényt. Az 1920. évi I. törvénycikk így kezdődik: *« A nemzetgyűlés(...) a nemzeti szuverenitás kizárólagos törvényes képviselete…»* Ezért *«Alkotmányunk alapelveinek megfelelően az 1919. évi augusztus hó 7. napja óta alakult ideiglenes kormányok a nemzethez fordultak, hogy a nőkre is kiterjedő általános, titkos, egyenlő, közvetlen és kötelező választójog alapján válassza meg az akaratának képviseletére hivatott nemzetgyűlést.»* Tehát az 1949-es „alkotmány" érvénytelenítése után a még ma is érvényes 1920-as jogszabály, illetve precedens szerint most is nemzetgyűlést kellett volna összehívni. Még ha nem is lát valaki lényeges különbséget nemzetgyűlés és országgyűlés közt, akkor is a jogfolytonosság miatt, az 1920-as helyzetre, illetve az akkori törvényre kellett volna hivatkozni, nem az érvénytelenített kommunista „alkotmányra", hogy a „meglevő alkotmányunk értelmében" (a preambulumban ígért) *„alkotmányos állami folytonosságot" visszaállítsa és az államhatalom gyakorlásának további módját rendezze."* Hiszen ezzel az eddigi törvénytelenségeket emelte volna törvényessé a pártérdekek mentén gondolkodó Országgyűlés. Az alkotmányozó hatalmat – az alkotmány fejlesztését és módosítását – az egész nemzet kell, hogy gyakorolja folyamatosan, ezért el kell különíteni a törvényhozástól, a kormányzattól és a végrehajtó hatalomtól. Ebből következik, hogy a törvényhozói hatalom az alkotmányozással nem foglalkozhat, az egy alkotmányozó hatalom működési területére tartozik. Az alkotmány tudományos szakirodalmának axiómája értelmében az alkotmányozó hatalomnak a törvényhozás fölé emelése alapvető demokratikus követelmény. A jelen „Alkotmány" 2.§ /1/ bekezdése szerint *a Magyar Köztársaság demokratikus jogállam*, a /2/ bekezdés értelmében *a köztársaságban minden hatalom a népé, a nép a szuverenitás közvetett és közvetlen gyakorlója*. Ezen alkotmányjogi tételből okszerűen következik, hogy még az

alkotmányozó hatalom által alkotott, vagy módosított alkotmány elfogadásáról is, a hatalom közvetlen gyakorlásának, azaz népszavazásnak kellene döntenie! Az 1949–es Alkotmány érvénytelenítése után, jelen törvényhozás csak arról hozhat törvényt önállóan, hogy a törvényes államot és a közjogi hagyományt, az 1920-as precedenshez hasonlóan, helyreállítja, majd előkészíti a szerves alkotmányfejlődés törvényeinek kidolgozását. Ám e törvényeket, már a hagyományos közjogi rend alapján visszaállított és mellérendelt intézményrendszernek kellene kidolgoznia és elfogadnia.

INDITVÁNY

Ezért indítványozzuk és kérjük, hogy az Alkotmánybíróság - mint a demokratikus alkotmányosság őre -, érvénytelenítse az Országgyűlésnek az 1949. évi, máig tartó zsarnoki uralmat megalapozó, s már érvénytelenített kommunista „alkotmány" felhatalmazása alapján megszavazott Alaptörvényt, s mondja ki, hogy Magyarország Országgyűlésének nincs alkotmányosan, vagy közjogi hagyományban megalapozott önálló joga alkotmányt alkotni, de hagyja helyben a Nemzeti hitvallás című részt, amely nem haladja meg a törvényhozás fogalmát, és amelyhez az alábbi pontosításokat fűzzük:

1. Az „Egyetértünk az első szabad Országgyűlés képviselőivel, akik első határozatukban kimondták, hogy a mai szabadságunk az 1956-os forradalmunkból sarjadt ki." Helyett csak a mondat második része marad: ***„A mai szabadságunk az 1956-os forradalmunkból sarjadt ki".*** (Mert a hivatkozott Országgyűlés nem volt sem első, sem szabad: idegen hadsereg tartózkodott hazánkban 1991. június 30-ig és a Munkásőrség is fegyverben volt).

2. ***„Hazánk 1944. március 19-én elveszített állami önrendelkezésének visszaálltát 1991. június 30-tól számítjuk, amikor a szovjet katonai megszállás véget ért."*** – az 1990. május 2. dátumú mondat helyett.

3. Utolsó bekezdésben az „Alaptörvényünk…" helyett: ***„Ez a Nemzeti Hitvallás jogrendünk alapja: szerződés a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között."***

4. Végül legyen a Nemzeti Hitvallásnak az utolsó előtti mondatából és teljes tartalmából fakadóan az egyetlen paragrafusa:
„Jelen Nemzeti Hitvallás helyreállítja Magyarország 1944. március 19-én megszünt nemzeti függetlensége következtében megszakadt jogfolytonosságát és felhatalmazza a kormányt a szükséges átmeneti intézkedések megtételére!"

Magyarország, 2011. július 9.

Dr. Balogh Sándor professzor emeritus USA	Dr. Bene Gábor közjogász és független újságíró Szeged	Dr. Gyarmati Péter professzor emeritus Szentendre